

Nagy István

Nagy Jenő

»Faust« első részének magyar átültetésére vállalkozott. Egy időben a »Nemzet« revizora volt. — Neje: Huber Ida, énekesnő. (L. o.) Házasságuk 1863. aug. havában volt; megh. 33 éves korában, 1869. nov. 11-én, Debrecenben.

Nagy István, színész, ismert tenorista, sz. 1847. febr. 19-én, Nagykárolyban, megh. 1929. okt. 14-én, Pécsen. Atyja korcsmáros volt Nagykárolyban. Miután jó hangja volt, a debreceni kántusnak énekesé lett; majd többek biztatására 1872-ben színészé lett Debrecenben. 1875-ben mint segédénekest szerződtette a Népszínház havi 75 frtra, majd Miskolcra ment, Krecsányi Ignáchoz, első tenoristának, havi 50 frtra. 1880-ban Pécsre ment; 1884. jan. 6-án Kolozsvárt fellép a »Cornevillei harangok« Grenicheux-szerepében. 1909. szept. 1-én nyugalomba vonult. — Neje: Urbanits Antónia, kivel 1882. szept. 27-én lépett frigyre, Makón. Írt egy könyvet: »A régi Pécs társadalmi és kultúrélete« címmel. Pécs, 1927.

Nagy Izabella, énekes színésznő, sz. 1897. júl. 17-én, Győrött. Atyja Nagy Gyula, miniszeri tanácsos. Iskoláit Veszprémben járta, majd Rékai Nándornál tanult énekelni. 1921. szept. 4-én lépett színpadra, Budán, a »Falu rossza« Finum Rózsi-jában. »A debütánsnak kellemesen csengő, jól iskolázott szopránja van és játékában meglepő készség«, — írja róla ekkor a »Pesti Hírlap«. Ez időben a Víg-színház tagja volt, kultuszminiszeri óhajra azonban a Víg-színház mentesítette őt szerződésétől s a M. Kir. Operaház szerződtette, ahol 1925. tavaszáig működött. 1922. nov. 28-án a Városi Színházban először énekelte »Carmen«-t. 1924. máj. 28-án házasságot kötött dr. Ferentzy József egyetemi magántanárral, a Hangyapiar R. T. igazgatójával. 1925-től a Nemzeti Színház művésznője, hol főleg a népszínművek énekes szerepeiben nélkülözhetetlen tagja a színháznak. Főbb szerepei: Beatrice (Boccaccio), Boriska (Bolond Istók), Carmen, Zsófi (Piros bugyelláris), Iluska (János vitéz), Erzsi (Falusi verebek), Örsze (Háry János), Erzsike (Sárga csikó), Julesa (Szökött katona), Finum Rózsi (Falu rossza), Évi (Cigány), stb.

Nagy Jakab, erdélyi (gelencei, három-székmegyei) tilinkóművész 1859. ápr. 1-én fellépett a Nemzeti Színházban. Művészetéről így írt a »Divatcsarnok«: »Bámulatos szépen és képességgel játszik, hogy akármily nagyszerű s tökéletes hangszer sem volt volna képes nagyobb hatást előidézni.« (1859. ápr. 5. 343. oldal.)

Nagy János, úttörő színész. Tagja volt báró Wesselényi Miklós erdélyi színtársulatának, 1806-ban. Működött Kolozsvárott, Budán, Pesten (1807—1815.), Miskolcon, Székesfehérvárott. Hatalmas organuma volt és ügyes a szakmájában. Hangjának erős dörgéséről Komlóssy Ferenc színigazgató így emlékezik meg: »Egerben az ott tanító cisterciátknál valánk ebéden. Az öreg prior sajnálkozva monda, hogy ő lábfájása miatt színházba nem járhat. Nagy János biztatólag felel neki: »Nem tesz az semmit, főtisztelendő úr, tessék csak a folyosó ablakát kinyitni; ma Themistoclest játszom, fogadom, egy szótagig meg fogja hallani s érteni a szerepemet szobájában.« Ugy történt, pedig a színhely Specz termében lévén felállítva, a kolostorhoz legalább 500 lépésnyire volt.« Egyebekben hősöket, zsarnokokat és vén szerelmeseket játszott. 1815. jún. 22-én elsőül hirdeti a magyar színészetet Egerben. (Ekkor a »Kiki saját háza előtt seperjen« c. vj. került színre.) Tagjai között szerepelt: Ujvári, Benke és neje, Murányiék, Nagy Károly, Komlóssy, Di-véki, Kőszeghy, Némethi, Konez, Déryné, Pápainé. (»Honművész«, 1840. 59. szám.) Ugyanott 1840-ben Balla és Ujfalussy társulatánál tag volt.

Nagy Jenő (P.), színműíró. Színműve: »A szalonbetyár«, énekes boh. 3 felv. Társsz. Andreaszky Jenő. Zen. szerz. Wladár József. Bem. 1892. aug. 5. Budai Színkör.

Nagy Jenő, színész, sz. 1874. máj. 3-án, Sátoraljaújhelyen. Színpadra lépett 1894. márc. 21-én. Igazgatói voltak: Bokody Antal, Csóka Sándor, Halasi Béla, Polgár Béla, Micsey György, Mariházy Miklós, Kúnhegyi Miklós, Deák Ferenc, Tiszay Dezső. A világháború alatt katona volt őrmesteri ranggal. Mint titkár ismert névre tett szert a vidéken.